

en Forhandling, der kunde give Estrup og hans provisoriske Regering nye Pengemidler i Hænde, og derfor modsatte de sig den Reformlovgivning, som de Moderate med Bojsen og Rasmus Claussen i Spidsen vilde indlede. Det ærede Medlem kan ikke komme bort fra, at en hel Række af de Argumenter, der den Gang blev anvendte, ogsaa hin Udtalelse af Hørup, maa ses paa Baggrund af den politiske Situation, som den Gang forelaa. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det ærede Medlem kan ikke komme bort derfra. Men naar det ærede Medlem endelig vil opstille den Teori, at Sukkertolden og -afgiften vende den tunge Ende opad, vil jeg dertil sige, at det er en forholdsvis let Ende, der vender opad, selv om det er den tunge. Thi hvis vi gaa ud fra — og det gik det ærede Medlem ud fra som givet —, at en velstaaende Arbejderfamilie eller Husmandsfamilies Forbrug er 250 Pd. Sukker aarligt, kunne vi vel sige, at en meget velhavende Mand bruger 350 Pd. om Aaret, saa at han altsaa bruger 100 Pd. mere end en Arbejder eller Husmand, og naar vi da af det sidste Aars Regnskab se, at der er indbetalt 5 Mill. Kr. i Afgift i Statskassen paa et Forbrug af 200 Mill. Pd., betaler en velhavende Mand altsaa $2\frac{1}{2}$ Kr. mere i Afgift til Statskassen af sit Sukkerforbrug end en Husmand. Jeg siger, at for Direktør H. N. Andersen i Østasiatisk Kompagni, for Otto Mønsted og for Direktør Hagemann er det naturligvis en haard Byrde at skulle indbetale $2\frac{1}{2}$ Kr. mere aarlig for deres Sukkerforbrug end en Husmand! Nej, her er slet ikke nogen Beskatning, om hvilken man kan sige, at den vender den tunge Ende opad, de $2\frac{1}{2}$ Kr. for en rig Mand ere kun en forsvindende Bagatel. Jeg siger derfor, at den omtalte Ytring kun er et Paradoks fra Hørups Side, og det er et rent Paradoks, naar det ærede Medlem vil fastholde den endnu i flere Dage.

Naar jeg nu sammendrager en hel Række Udtalelser baade fra det ærede Medlem fra Kallerup (N. P. Jensen) og for Resten ogsaa fra andre ærede Medlemmer, er det et Kendetegn for dem, at de faa De danske Sukkerfabrikkers hele forfærdelig store Avance til at svinde ind til ingenting; især det ærede Medlem fra Nakskov (Reventlow) var efter min Formening meget, meget gesvindt i Retning af at bortforklare hele den store sociale Ulighed, som der er i Sukkerfabrikkerne Virksomhed. Efter at have hørt lidt paa det ærede Medlem fra Nakskov kom jeg nærmest til den Anskuelse, at de Polakker og de danske Arbejdere, der arbejde i Ro-

markerne og under Kampagnen ved Sukkerfabrikkerne, havde det alt for godt, det var dem, der fik alt for meget for deres Arbejde, medens de andre, Aktionærerne og Roedyrkerne, svævede i den største Fare og vare omgivne af den forfærdeligste Elenighed; hvert Øjeblik kunde man vente de forfærdeligste Sukkerkatastrofer, ved at Brysseler-Konventionen vilde gaa i Stykker, Sukkeret vilde komme styrtende fra Rusland som et Hav og begrave os alle sammen og ødelægge baade Sukkerfabrikker og Roedyrker — det var i Virkeligheden Hovedindholdet af det, der blev fremført fra de Herrers Side. Jeg tror slet ikke paa alle disse Spaadomme. Børsen tror heller ikke paa dem. Sikken Panik der maatte have været i Eftermiddags paa Børsen, hvis man troede paa disse grufulde Skildringer, som ere komne fra de ærede Medlemmer fra Kallerup, fra Nakskov og for Københavns 4de Valgkreds, hvoraf den sidste dog skulde være specielt sagkyndig. Men i Aften staa Sukkerpapirene fast, meget fast omkring 270, fordi Aktionærerne meget godt vide, at de snart skulle have 25—30 pCt. Udbytte, de vide meget godt, at Fabrikkerne ligge inde med kolossale Reserver paa op imod 12—15 Mill. Kr., og De danske Sukkerfabrikker staa saa solidt, som om de stod paa Dovrefjæld, det kunne vi være ganske overbeviste om. Nej, al denne Malen Fanden paa Væggen, alle disse sorte Billeder ere kun bestilte for Tilfældet, og de gøre ikke meget Indtryk paa mig. Jeg har haft Lejlighed til en halv Snes Gange at sidde i Borgerrepræsentationens Sal og høre paa Debatterne der, naar Talen var om Overtagelsen af Sporvejene, og der fik man de selv samme Forklaringer: Hvilke forfærdelige Rædsler ventede der ikke Københavns Kommune! Det var, som om man styrtede frem imod en bundløs Afgrund. I det Øjeblik man overtog Sporvejene, vilde Borgmester Jensen og Marstrand, hele Styrelsen i København gaa fuldstændig rabundus i denne grusomme Afgrund. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der i Dag afleverede forskellige Vittigheder, som han til Dels havde laant hos Postekspedient Magius, der var en særdeles fremtrædende Rædselsmaler oppe i Borgerrepræsentationen, kan aldeles ikke forskrække dem, der have fulgt den Debat, som førtes der. Københavns Kommune har jo nu overtaget Sporvejene, og de køre aldeles fortræffeligt, Konduktørerne ere lige saa høflige som før, vi betale den samme 10 Øre og 5 Øre som før, Kommunen har en stadig stigende Indtægt af Sporvejene, Indtægterne ere